

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 411/09

בפני :
כבוד השופט א' א' לוי
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט י' דנציגר

המערערים :
1. אברהים גדיר
2. ראיף דבס
3. ראמי חוג'יראת

נגד

המשיבה :
מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום
13.1.09, בת.פ. 5124/06, שניתן על ידי כבוד השופט ע'
גרשון

תאריך הישיבה : כ"ו בניסן התשס"ט (20.04.09)

בשם המערערים : עו"ד ניר זאב

בשם המשיבה : עו"ד רחל זוארץ-לוי

בשם שירות המבחן למבוגרים גב' ברכה ויס

פסק-דין

השופט א' א' לוי:

1. באחד מלילותיו של חודש אוקטובר 2004, סמוך לחצות, עלו המערערים על גבעה, משם ידו אבנים לעבר מכוניות נוסעות, וכתוצאה מכך ניזוקו שני כלי רכב. המערערים הודו בעובדות שיוחסו להם בשלב מתקדם של שמיעת התיק, ובעקבות כך הורשעו בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(3) לחוק העונשין. בהמשך דן בית המשפט המחוזי בחיפה את מערער 1, איברהים גדיר, ל-21 חודשי מאסר; מערער 2, ראיף דבס, נדון ל-15 חודשי מאסר; ומערער 3, ראמי חוג'יראת, נדון ל-18 חודשי מאסר. כמו כן, נגזרו לכל אחד משלושת המערערים 9 חודשים מאסר על-תנאי.

2. המערערים סבורים כי בית המשפט המחוזי החמיר עמם מעבר למתחייב מנסיבות האירוע. נטען, כי שניים מן המערערים היו קטינים בעת מעשה (ראיף דבס, יליד 1988, היה בן 16 וחצי בלבד); הגשתו של כתב האישום נעשתה בחלוף שנתיים מהאירוע; ההליכים בערכאה הדיונית נמשכו אף הם זמן רב; שותפם של המערערים למעשה נדון למאסר על תנאי בלבד.

3. הדגשנו בעבר לא אחת כי יידוי אבנים לעבר רכב נוסע עלול להסתיים בתוצאה קשה ואף קטלנית. ומאחר וסכנה זו ברורה לכל מי שעניו בראשו, מותר להוסיף ולקבוע כי מי שנותן את ידו ליידוי אבנים, הוא גם מי שמוכן לגרום לפציעתו או למותו של אדם.

בעת ביצועה של העבירה היה מערער 1 בגיר, בעוד שמערער 3 היה על סף בגירות, ומערער 2 היה, כאמור, בן 16 וחצי בלבד. אולם, אף שמדובר באנשים צעירים שוב אין ספק כי לביצוע העבירה הם ניגשו מתוך בחירה וגם מודעות לתוצאה הצפויה. זהו נתון שיש בו ללמד על הסכנה הגלומה במערערים, והדברים נאמרים ביתר שאת נוכח כך שתופעת יידוי האבנים לעבר רכבים אינה חדשה עמנו, ולרוב חוטאים בה צעירים ואף קטינים. על מציאות קשה זו נכון להגיב ביד קשה, הן כדי לגמול למידי האבנים נוכח סטייתם מן השורה, והן כדי להרתיע את הרבים. לפיכך, ובנסיבות אחרות אפשר שהינו מותירים את העונש על כנו, ואם החלטנו ללכת לקראת המערערים, אנו עושים זאת משני טעמים: ראשית, מיום ביצוע העבירה ועד להגשתו של כתב האישום נדרשו למשיבה כ-20 חודשים, ולמחדל זה לא היה בפנינו הסבר מניח את הדעת. שנית, גם משהוגש כתב האישום הוסיפו ההליכים להתנהל בעצלתיים, וגזר הדין ניתן בחודש ינואר 2009. הנה כי כן, ההליכים באירוע שאינו מורכב יתר על המידה, נמשכו הדיונים למעלה מארבע שנים, וזו תקופה משמעותית בחייו של אדם צעיר לאור התמורות המתחוללות בו בגילאים אלה. נוכח זאת סברנו כי כליאת המערערים בשלב זה של חייהם לתקופה ממושכת, היא תוצאה קשה ובלתי סבירה, ועל כן החלטנו לקבל את הערעור בחלקו. את תקופת המאסר בה ישאו מערערים 1 ו-3, איברהים גדיר וראמי חוג'יריאת, אנו מעמידים על 9 חודשים, ותקופת המאסר בה ישא מערער 2, ראיף דבס, תהיה בת 7 חודשים. המאסר על תנאי שהושת על ידי בית המשפט המחוזי – נותר על כנו.

המערערים יתייצבו לשאת במאסר שהושת עליהם, ממנו ינוכו ימי מעצרם ככל שהיו, במזכירות בית המשפט המחוזי בחיפה, ביום ט"ז באייר התשס"ט (10.5.09), עד לשעה 10:00.

ש ו פ ט

השופט א' רובינשטיין:

א. מסכים אני לתוצאה שאליה הגיע חברי השופט לוי. אבקש להוסיף ולהטעים, כי ראוי שהפרקליטות תבדוק היטב ותפיק לקחים על שום מה תיק שחלקו תיק נוער, על לוח הזמנים שקצב לו המחוקק, נשתהה כל כך; דבר זה הביא גם את הפרקליטות עצמה להודיע על הסכמה להפחתה בעונש.

ב. ועיקר מבקש אני לומר, כי הואיל והמדובר בבעלי עבר נקי, יש לקוות כי מעידה זו, אף שמניעה נותרו לוטים בערפל, תהיה אירוע חד פעמי ולא תשליך על המשך חייהם. לעניין זה, וגם בהתחשב בנאמר בתסקירי שירות המבחן, ראוי כי שירות בתי הסוהר ישבץ את המערערים בשיבוץ מאסר מתאים, אשר ימזער ככל האפשר את החשש להשפעות לא חיוביות. אציע כי פסק דיננו יובא לידיעת שירות בתי הסוהר.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים לתוצאה שאליה הגיע חברי השופט לוי ולהערותיו של חברי השופט רובינשטיין.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' א' לוי.

ניתן היום, כ"ז בניסן התשס"ט (21.04.09).

שופט

שופט

שופט